

PK VIII TK 19.2021

P 7/21

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY	
KANCLARIA	
wpl. dnia	01 18.04.2022 WZ
Nr wg EKD	907

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z pytaniem prawnym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku: „[c]zy art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 1610) w zakresie, w jakim wyłącza stosowanie przepisu art. 115a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r., poz. 360 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2020 r. do spraw dotyczących ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy wszczętych po dniu 6 listopada 2018 r. w odniesieniu do policjantów zwolnionych ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. jest zgodny z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 190 ust. 1, 3 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”

– na podstawie art. 42 pkt 7 i art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393) –

przedstawiam następujące stanowisko:

art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 1610), w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie w sprawach wszczętych w okresie od 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. zasad wynikających z przepisów ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r., jest niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji;

– w pozostałym zakresie postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393), z uwagi na zbędność wydania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku (dalej: Sąd pytający lub Sąd), postanowieniem z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt _____, przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu przytoczone na wstępie pytanie prawne.

Pytanie prawne zostało przedstawione w związku z postępowaniem w następującej sprawie.

Decyzją z dnia _____ października 2020 r. Komendant Powiatowy Policji w S_____ (dalej: organ pierwszej instancji) odmówił uwzględnienia wniosku J_____ S. z dnia _____ grudnia 2018 r. o wyrównanie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy, wypłaconego w kwietniu 2014 r. w związku ze zwolnieniem wnioskodawcy ze służby w Policji. Od decyzji

tej odwołał się wnioskodawca. Komendant Wojewódzki Policji w B (dalej: organ odwoławczy), decyzją z dnia listopada 2020 r., utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji. Zdaniem organu odwoławczego, obowiązujący w dniu wydania zaskarżonej decyzji, art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, o zmianie ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 1610; dalej: ustawa o szczególnych rozwiązaniach lub u.s.r.) nie dawał podstawy do weryfikowania wysokości ekwiwalentu za urlop wypłaconego funkcjonariuszowi Policji zwolnionemu ze służby przed 6 listopada 2018 r.

Rozpoznając skargę wniesioną przez wnioskodawcę na powyższą decyzję organu odwoławczego, Sąd pytający powziął wątpliwość co do zgodności art. 9 ust. 1 u.s.r., we wskazanym wcześniej zakresie, z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 32 ust. 1 oraz art. 190 ust. 1, 3 i 4 Konstytucji.

Kwestionowany art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach stanowi: „Przepis art. 115a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy policjantowi zwolnionemu ze służby od dnia 6 listopada 2018 r. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018 określa się proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu

wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.”.

W uzasadnieniu pytania prawnego Sąd wskazał, że wątpliwości co do zgodności zaskarżonej regulacji z powołanymi wzorcami kontroli dotyczą tego, „czy wprowadzenie nakazu stosowania korzystniejszych zasad obliczania ekwiwalentu za niewykorzystany przez policjanta urlop wypoczynkowy lub dodatkowy, tj. zasad wynikających z art. 115a u.P. [ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji; tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1882 ze zm.; dalej: ustawa o Policji lub uP] w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2020 r., wyłącznie do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r., uwzględnia skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie sygn. K 7/15” (s. 4 uzasadnienia pytania prawnego).

Powołanym przez Sąd pytającym wyrokiem o sygn. K 7/15, z dnia 30 października 2018 r., Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 115a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zakresie, w jakim ustala wysokość ekwiwalentu pieniężnego za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego w wymiarze 1/30 części miesięcznego uposażenia, jest niezgodny z art. 66 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 zdanie drugie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK ZU z 2018 r., seria A, poz. 65). Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego o sygn. K 7/15, przepis art. 115a u.P., na podstawie art. 1 pkt 16 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, otrzymał z dniem 1 października 2020 r. (art. 48 u.s.r.) nowe brzmienie przewidujące wysokość ekwiwalentu w wymiarze 1/21 części miesięcznego uposażenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu.

Zdaniem Sądu pytającego, art. 9 ust. 1 u.s.r. „[w] zdaniu pierwszym zawiera normę intertemporalną *expressis verbis* nakazującą stosować nowe brzmienie art. 115a u.P. <do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz do spraw o ekwiwalent dla policjantów zwalnianych ze służby od dnia 6 listopada 2018 r.> Oznacza to, że w przypadku policjanta

zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r., któremu wypłacono ekwiwalent na zasadach zakwestionowanych przez Trybunał, pod warunkiem złożenia przez niego przed 6 listopada 2018 r. wniosku o wyrównanie ekwiwalentu, obliczenie (a w zasadzie przeliczenie) tego świadczenia nastąpi – podobnie jak policjantowi zwolnionemu ze służby od dnia 6 listopada 2018 r. – na zasadach korzystniejszych, tj. według przelicznika 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego policjantowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. W ocenie pytającego Sądu, do pozostałych przypadków zastosowanie znajdzie zdanie drugie art. 9 ust. 1 specustawy [tj. ustawy o szczególnych rozwiązaniach – przyp. wł.], tj. wyliczenie ekwiwalentu według iloczynu obejmującego jeden dzień niewykorzystanego urlopu i 1/30 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Chodzi tu o sytuacje policjantów zwolnionych ze służby przed 6 listopada 2018 r., którym wypłacono ekwiwalent na zasadach zakwestionowanych przez Trybunał i którzy złożyli wnioski o wyrównanie ekwiwalentu najwcześniej 6 listopada 2018 r. Skoro bowiem, jak wynika z art. 9 ust. 1 zdanie drugie specustawy, ekwiwalent za okres przed 6 listopada 2018 r. ustala się na <starych> zasadach, a ustawodawca uregulował stosowanie <nowych> zasad obliczania ekwiwalentu wyłącznie do spraw wszczętych i niezakończonych przed 6 listopada 2018 r., to do wszystkich postępowań dotyczących policjantów zwolnionych przed 6 listopada 2018 r. i jednocześnie postępowań niewszczętych przed tą datą, znajdzie zastosowanie brzmienie art. 115a u.P. obowiązujące przed 1 października 2020 r.”. (s. 6-7 uzasadnienia pytania prawnego).

W ocenie Sądu pytającego, „regulacja art. 9 ust. 1 specustawy (w zakresie kwestionowanym w niniejszym pytaniu) wykluczyła możliwy do osiągnięcia stan konstytucyjny w postaci <wzruszenia> skutków czynności materialno-technicznej wypłaty ekwiwalentu na zasadach zakwestionowanych przez

Trybunał. Wnioski o wyrównanie ekwiwalentu za urlop złożone od 6 listopada 2018 r. przez policjantów zwolnionych ze służby przed tą datą przewidziano w tej regulacji do załatwienia przy zastosowaniu niekonstytucyjnego brzmienia art. 115a u.P. (...) Budzi zatem poważne wątpliwości konstytucyjne, z punktu widzenia zgodności z art. 8 ust. 1 i art. 190 ust. 1, 3 i 4 Konstytucji RP, przepis art. 9 ust. 1 specustawy, w którym przez nakazanie stosowania nowego brzmienia art. 115a u.P. wyłącznie do wniosków złożonych przed datą opublikowania wyroku Trybunału w sprawie K 7/15, ustawodawca *de facto* wyklucza możliwość osiągnięcia skutku ponownego rozstrzygnięcia sprawy ekwiwalentu, w nowym stanie prawnym ukształtowanym tym wyrokiem, wobec policjantów zwolnionych przed 6 listopada 2018 r., którzy wniosek o wyrównanie ekwiwalentu złożyli po tej dacie” (*ibidem*, s. 12).

W przekonaniu Sądu, art. 9 ust. 1 u.s.r., w zaskarżonym zakresie, jest również niezgodny z zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z wyrażonej w art. 2 Konstytucji zasady demokratycznego państwa prawnego, gdyż „narusza zagwarantowane w art. 2 Konstytucji RP przekonanie obywateli o tym, że w wypadku uznania normy prawnej za niekonstytucyjną, z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji RP będą mieli prawo domagać się ponownego rozstrzygnięcia w nowym, ukształtowanym wyrokiem Trybunału stanie prawnym” (*ibidem*, s. 13-14).

Zdaniem Sądu pytającego, kwestionowana regulacja narusza także zasadę równości, sformułowaną w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Wspólną cechą istotną policjantów uprawnionych do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wyliczonego według przelicznika 1/21 części miesięcznego uposażenia jest, według Sądu, „ziszczanie się przesłanek materialnoprawnych do uzyskania prawa do takiego ekwiwalentu (jego wyrównania) na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 2 u.P. w związku ze zwolnieniem ze służby w okresie od 19 października 2001 r. (data wejścia w życie przepisu art. 115a u.P. zakwestionowanego przez Trybunał) do 6 listopada 2018 r. w sytuacji niewykorzystania urlopu <w naturze>. Nie powinno

mieć znaczenia, czy sprawa o wyrównanie ekwiwalentu została wszczęta przed 6 listopada 2018 r. czy też po tej dacie. Natomiast niewątpliwie wszczęcie sprawy po 6 listopada 2018 r. powinno gwarantować ponowne jej rozpoznanie w oparciu o stan prawny zgodny z Konstytucją RP (...). Dlatego wprowadzenie wskazanej cezury czasowej dla możliwości zastosowania stanu prawnego zgodnego z Konstytucją RP nie jest oparte o relewantność uzasadniająca różnicowanie, a dodatkowo narusza wartość konstytucyjną w postaci prawa do <wzruszalności> uregulowanego w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP. Wprowadzono bowiem różnicowanie sytuacji faktycznej i prawnej podmiotów, która usprawiedliwionych cech różnicowania, jeśli chodzi o uprawnienie do ekwiwalentu, nie wykazuje” (*ibidem*, s. 19-20).

Uzasadniając spełnienie przesłanki funkcjonalnej, Sąd pytający wskazał, że „[e]wentualne wydanie przez Trybunał orzeczenia stwierdzającego niekonstytucyjność przepisu będącego podstawą prawną zaskarżonej decyzji potwierdzi usprawiedliwiony charakter skargi. Rozstrzygając po wyroku Trybunału, sąd (...), stwierdzając naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, uchyli zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą jej wydanie decyzję organu pierwszej instancji wskazując na konieczność zastosowania w sytuacji skarżącego normy konstytucyjnej, której źródłem w obecnym stanie prawnym jest przepis art. 115a u.P. w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2020 r. Organ administracji publicznej będzie przy ponownym rozpoznaniu sprawy, (...), związany oceną prawną sformułowaną w orzeczeniu sądu uwzględniającym skargę. Od odpowiedzi Trybunału na przedstawione pytanie prawne zależy więc rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed WSA w Białymstoku” (*ibidem*, s. 23-24).

Sąd pytający stwierdził również, że zastrzeżenia co do zgodności kwestionowanej regulacji z powołanymi wzorcami kontroli nie mogą zostać usunięte poprzez prokonstytucyjną wykładnię art. 9 ust. 1 u.s.r., gdyż „w odniesieniu do treści art. 9 ust. 1 specustawy nie zachodzi <wtórna

niekonstytucyjność>” (*ibidem*, s. 21) pozwalająca Sądowi na odmowę zastosowania tego przepisu. Ustawodawca, wykonując wyrok Trybunału Konstytucyjnego o sygn. K 7/15, dokonał bowiem zmiany art. 115a u.P. w zakwestionowanym zakresie. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, „wobec funkcjonowania w obrocie prawnym dwóch odrębnych przepisów (art. 115a u.P. oraz art. 9 ust. 1 specustawy), z których jeden realizuje skutki wyroku Trybunału, a drugi modyfikuje w sposób nieuprawniony temporalny zakres ich zastosowania, nie można mówić o identyczności (tożsamości) regulacji art. 9 ust. 1 specustawy i regulacji zakwestionowanej przez Trybunał. Mamy w tej sytuacji do czynienia z innymi przepisami (normą materialnoprawną i normą intertemporalną), a więc w konsekwencji z odrębnymi normami prawnymi. W stosunku zaś do normy intertemporalnej z art. 9 ust. 1 specustawy Trybunał Konstytucyjny w wyroku K 7/15 się nie wypowiedział” (*ibidem*, s. 22-23).

Merytoryczną ocenę zarzutów podniesionych przez Sąd pytający musi poprzedzić ustalenie, czy pytanie prawne spełnia wymagania, od których zależy dopuszczalność jego rozpoznania.

Zgodnie z art. 193 Konstytucji, „[k]ażdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem”.

Z przepisu tego wynika, że „dopuszczalność przedstawienia pytania prawnego jest uwarunkowana trzema przesłankami: 1) podmiotową – może to uczynić jedynie sąd jako państwowy organ władzy sądowniczej, oddzielony i niezależny od legislatury i egzekutywy, 2) przedmiotową – przedmiotem pytania prawnego może być wyłącznie zarzut niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą oraz 3) funkcjonalną, która ogranicza możliwość wystąpienia z pytaniem prawnym

tylko do sytuacji, gdy od odpowiedzi na nie zależy rozstrzygnięcie konkretnej sprawy toczącej się przed sądem” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. P 5/18, OTK ZU z 2019 r., seria A, poz. 12; *vide* również – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 marca 2018 r., sygn. P 7/16, OTK ZU z 2018 r., seria A, poz. 14 oraz postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 11 października 2017 r., sygn. P 21/16, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 70; 20 maja 2020 r., sygn. P 11/19, OTK ZU z 2020 r., seria A, poz. 17; 16 lipca 2020 r., sygn. P 107/15, OTK ZU z 2020 r., seria A, poz. 34 oraz 9 lutego 2021 r., sygn. P 15/19, OTK ZU z 2021 r., seria A, poz. 6; *vide* też – A. Mączyński, J. Podkowik, komentarz do art. 193, [w:] *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz. Art. 87-243*, red. M. Safjan, L. Bosek, wyd. C. H. Beck 2016 r., s.1253).

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyjaśniał w swoim orzecznictwie znaczenie tych przesłanek dla postępowania przed Sądem Konstytucyjnym, wskazując, iż „[p]rzesłanka podmiotowa polega na tym, że z pytaniem prawnym do TK zwraca się sąd. Zgodnie z przesłanką przedmiotową, sąd może kwestionować przepis, normę lub akt normatywny, które muszą być zastosowane przez niego w toczącym się postępowaniu i na podstawie których wyda stosowne orzeczenie. Sąd nie może więc pytać ani o wykładnię przepisów, ani o kwestie związane ze stosowaniem prawa (...). Przedmiotem pytania prawnego mogą być zarówno przepisy prawa proceduralnego, wyrażające tryb danego postępowania, jak i przepisy prawa materialnego, na podstawie których możliwa jest ocena stanów faktycznych. Wreszcie mogą to być przepisy kompetencyjne i ustrojowe (...). Zgodnie z przesłanką funkcjonalną, musi istnieć związek między pytaniem prawnym a sprawą zawisłą przed sądem. Odpowiedź na pytanie prawne powinna być sądowi niezbędna do prawidłowego rozstrzygnięcia toczącej się przed nim sprawy, a zależność powinna być wskazana i uzasadniona przez sąd. Toteż pytający sąd musi dokładnie uzasadnić, dlaczego rozstrzygnięcie toczącej się przed nim sprawy nie jest możliwe bez wydania orzeczenia przez Trybunał

Konstytucyjny (...). Relewantność relacji między odpowiedzią na pytanie prawne a rozstrzygnięciem sprawy przez sąd nie wystarcza jednak, aby uznać pytanie prawne za dopuszczalne. Pytanie prawne jest bowiem instytucją, która opiera się na obiektywnie istniejącej potrzebie stwierdzenia, czy przepis, który podlega zastosowaniu w toczącej się przed sądem sprawie, jest zgodny z aktem normatywnym wyższego rzędu. Potrzeba ta musi być tego rodzaju, że sąd stawiający pytanie prawne nie mógłby rozstrzygnąć toczącej się przed nim sprawy bez wcześniejszej odpowiedzi na pytanie prawne” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 maja 2017 r., sygn. P 115/15, OTK ZU z 2017 r., seria A, poz. 44, *vide* też – powołane tam orzecznictwo TK).

W kontekście przesłanki funkcjonalnej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zwraca się przy tym uwagę, że „przy ustalaniu relewantności pytania prawnego należy mieć na uwadze także i tę okoliczność, że <z reguły brak będzie podstaw do przyjęcia wystąpienia tej przesłanki wtedy, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest możliwe bez uruchamiania instytucji pytań prawnych>, przy czym taka sytuacja <wystąpi w szczególności wówczas, gdy istnieje możliwość usunięcia nasuwających się wątpliwości prawnych przez stosowną wykładnię budzącego zastrzeżenia aktu prawnego, bądź też przyjęcia za podstawę rozstrzygnięcia innego aktu>” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2012 r., sygn. P 16/12, OTK ZU nr 11/A/2012, poz. 142; *vide* też – powołane tam orzecznictwo). „W świetle utrwalonej linii orzeczniczej TK, brak jest podstaw do przyjęcia wystąpienia relewantności pytania prawnego, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest możliwe bez uruchamiania instytucji pytań prawnych, w szczególności, gdy istnieje możliwość usunięcia nasuwających się wątpliwości prawnych przez stosowną wykładnię budzącego zastrzeżenia aktu prawnego bądź też możliwość przyjęcia za podstawę rozstrzygnięcia innego aktu (...). Dopiero niepowodzenie tej próby uzasadnia przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 2015 r.,

sygn. P 32/13, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 181; *vide* również – powołane tam orzecznictwo).

Warunki formalne pism inicjujących postępowanie określa ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (aktualny tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r., poz. 2393; dalej: ustawa otpTK). W myśl art. 52 ust. 2 ustawy otpTK, pytanie prawne zawiera: 1) wskazanie sądu, przed którym toczy się postępowanie w sprawie, oraz oznaczenie sprawy; 2) wskazanie organu, który wydał kwestionowany akt normatywny; 3) określenie kwestionowanego aktu normatywnego lub jego części; 4) sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą kwestionowanego aktu normatywnego oraz uzasadnienie tego zarzutu, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 5) wyjaśnienie, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało przedstawione.

W niniejszej sprawie spełniona została przesłanka podmiotowa, gdyż pytanie prawne zostało skierowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku, przed którym toczy się postępowanie o wyrównanie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, a więc przez sąd w konstytucyjnym rozumieniu tego pojęcia.

Nie nasuwa też wątpliwości spełnienie przesłanki przedmiotowej, gdyż jako przedmiot kontroli wskazany zostały przepis ustawowy – art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, w opisanym wcześniej zakresie, a jako wzorzec kontroli przepisy Konstytucji, a zatem przepisy znajdujące się wyżej w hierarchii aktów normatywnych.

Odnosząc się do spełnienia przesłanki funkcjonalnej, należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że kwestionowana regulacja była podstawą decyzji, od

której odwołanie rozpatruje Sąd pytający, i będzie również stanowić element podstawy rozstrzygnięcia pytającego Sądu.

W ocenie Sądu pytającego, nie jest możliwe usunięcie podniesionych w pytaniu prawnym zastrzeżeń co do zgodności art. 9 ust. 1 u.s.r. z powołanymi wzorcami kontroli poprzez prokonstytucyjną wykładnię tego przepisu. Pogląd ten należy podzielić.

Zdanie pierwsze art. 9 ust. 1 u.s.r. określa sprawy, w których stosuje się art. 115a ustawy o Policji w brzmieniu nadanym ustawą o szczególnych rozwiązaniach (art. 1 pkt 16 u.s.r.), przewidującym nowy współczynnik obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w wysokości 1/21 części miesięcznego wynagrodzenia za każdy dzień niewykorzystanego urlopu. Zawarte w zdaniu pierwszym art. 9 ust. 1 u.s.r. wyliczenie, które jest zamknięte i wyczerpujące, nie obejmuje spraw zakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. ani spraw wszczętych w okresie od dnia 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. Podstawę prawną ustalania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w sprawach, które nie zostały wymienione w zdaniu pierwszym art. 9 ust. 1 u.s.r., określa zdanie drugie art. 9 ust. 1 u.s.r., które odsyła do zasad wynikających z przepisów ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r., czyli przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. K 7/15, które nastąpiło w Dzienniku Ustaw z dnia 6 listopada 2018 r. (poz. 2102). Zasady ustalania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop policjanta zwalnianego ze służby określa art. 115a u.P., który od czasu dodania przez art. 1 pkt 33 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ustawy – Prawo bankowe, ustawy o samorządzie powiatowym oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1084), tj. od dnia 19 października 2001 r., przewidywał współczynnik – 1/30 część miesięcznego uposażenia zasadniczego

wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego oraz za każde rozpoczęte 8 godzin niewykorzystanego czasu wolnego przysługującego na podstawie art. 33 ust. 3 u.P. Z dniem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego o sygn. K 7/15, tj. 6 listopada 2018 r., przepis art. 115a ustawy o Policji utracił moc w zakwestionowanym zakresie dotyczącym przelicznika w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu. Zawarte w zdaniu drugim art. 9 ust. 1 u.s.r. odwołanie do zasad wynikających z przepisów ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r. oznacza zatem nakaz stosowania art. 115a u.P. w wersji obejmującej współczynnik w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu.

Wykładnia językowa art. 9 ust. 1 u.s.r. wskazuje zatem jednoznacznie, że przepis ten wyraża normę, zgodnie z którą w sprawach wszczętych w okresie od dnia 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. stosuje się art. 115a u.P. w brzmieniu obejmującym niekonstytucyjny przelicznik w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu.

W orzecznictwie wojewódzkich sądów administracyjnych dominuje stanowisko o niedopuszczalności stosowania powyższej normy, jako oczywiście niekonstytucyjnej (*vide* m.in. wyroki: WSA w Kielcach – z dnia 20 maja 2021 r., sygn. II SA/Ke 254/21, LEX nr 3197369; WSA w Łodzi – z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. III SA/Łd 153/21, LEX nr 3191266; WSA w Gorzowie Wielkopolskim – z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. II SA/Go 271/21, LEX nr 3193028; WSA w Bydgoszczy – z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. II SA/Bd 145/21, LEX nr 3319592; WSA w Poznaniu – z dnia 30 września 2021 r., sygn. III SA/Po 581/21, LEX nr 3279016; WSA w Warszawie – z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. II SA/Wa 360/21, LEX nr 3309154; WSA w Szczecinie – z dnia

9 grudnia 2021 r., sygn. II SA/Sz 657/21, LEX nr 3286777; WSA w Krakowie – z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. III SA/Kr 1250/21, LEX nr 3287170; WSA w Lublinie – z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. III SA/Lu 716/21, LEX nr 3292346 oraz WSA w Gliwicach – z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. III SA/Gl 1031/21, LEX nr 3321180). Uznając za niedopuszczalne stosowanie art. 115a u.P. w brzmieniu obejmującym niekonstytucyjny przelicznik w wysokości 1/30 miesięcznego wynagrodzenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu, wojewódzkie sądy administracyjne niejednolicie określają sposób ustalania tego przelicznika. Według jednej z dwu linii orzeczniczych w tym względzie, art. 9 ust. 1 u.s.r., jako wyrażający normę oczywiście niekonstytucyjną, nie może stanowić przeszkody do stosowania art. 115a u.P. w brzmieniu nadanym ustawą o szczególnych rozwiązaniach, przewidującym współczynnik w wysokości 1/21 części miesięcznego wynagrodzenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu (*vide m.in.* – wyroki: WSA w Kielcach – z dnia 20 maja 2021 r., sygn. II SA/Ke 254/21, *op. cit.*: WSA w Gorzowie Wielkopolskim – z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. II SA/Go 271/21, *op. cit.*; WSA w Bydgoszczy – z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. II SA/Bd 145/21, *op. cit.* oraz WSA w Szczecinie – z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. II SA/Sz 657/21, *op. cit.*). W drugiej z linii orzeczniczych wojewódzkie sądy administracyjne przyjmują, że w sprawach wszczętych w okresie od dnia 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. należy stosować zasady wynikające z ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r., ale tylko w zakresie, w jakim zachowały walor konstytucyjności w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego K 7/15 (czyli bez zakwestionowanego współczynnika w wysokości 1/30) i obliczać ekwiwalent poprzez pomnożenie dni niewykorzystanego urlopu przez wysokość wynagrodzenia przysługującego policjantowi za 1 dzień roboczy (*vide m.in.* – wyroki: WSA w Łodzi – z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. III SA/Łd 153/21, *op. cit.*; WSA w Poznaniu – z dnia 30 września 2021 r., sygn. III SA/Po 581/21,

op. cit.; WSA w Warszawie – z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. II SA/Wa 360/21, *op. cit.*; WSA w Krakowie – z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. III SA/Kr 1250/21, *op. cit.*; WSA w Lublinie – z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. III SA/Lu 716/21, *op. cit.* oraz WSA w Gliwicach – z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. III SA/Gl 1031/21, *op. cit.*).

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że „technika wykładni ustaw w zgodzie z Konstytucją znajduje zastosowanie w sytuacji, w której obowiązujące w polskim systemie prawnym dyrektywy wykładni nie pozwalają ustalić jednoznacznie treści określonego przepisu. W takim wypadku organy stosujące prawo mają obowiązek wybrać interpretację ustawy, która umożliwia najpełniejsze urzeczywistnienie norm, zasad i wartości konstytucyjnych” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2007 r., sygn. P 28/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 109). Zasada wykładni zgodnej z Konstytucją może zostać zastosowana, „[j]eżeli pozwalają na to reguły wykładni odniesione do brzmienia właściwych przepisów” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2004 r., sygn. SK 32/01, OTK ZU nr 4/A/2004, poz. 35; *vide* również – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 stycznia 1999 r., sygn. K. 27/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 1 oraz powołane tam orzecznictwo). Trybunał Konstytucyjny podkreślał przy tym, że „istnieją granice posługiwania się techniką wykładni ustawy w zgodzie z konstytucją. Choć zawsze należy podejmować próby zastosowania tej techniki dla usunięcia wątpliwości co do zgodności ustawy z konstytucją, to jednak, gdy <przepis jest sformułowany zbyt szeroko, to należy go zmienić, a nie korygować w drodze wyjaśnień> (...), a <w państwie prawa nie można dokonywać wykładni, która byłaby sprzeczna z [językowym] sensem. Formuła słowna jest bowiem granicą wszelkiego dopuszczalnego sensu>” (wydany w pełnym składzie Trybunału Konstytucyjnego wyrok z dnia 12 stycznia 2000 r., sygn. P 11/98, OTK ZU nr 1/2000, poz. 3). Organy władzy publicznej nie mogą bowiem ustalać treści ustawy sprzecznej z jej brzmieniem ustalonym na gruncie obowiązujących reguł

wykładni (*vide* – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2007 r., sygn. P 28/06, *op. cit.*), a „zasada wykładni ustaw w zgodzie z Konstytucją nie może prowadzić do podważenia jednoznacznego rezultatu wykładni językowej” (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 2001 r., sygn. T 33/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 47).

W niniejszej sprawie, wobec jednoznacznego brzmienia art. 9 ust. 1 u.s.r., nie można, bez podważenia językowego znaczenia tego przepisu, dokonać takiej jego wykładni, która pozwoliłaby uznać, że nie zawiera on nakazu stosowania w sprawach wszczętych w okresie od dnia 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. art. 115a u.P. w brzmieniu obejmującym niekonstytucyjny przelicznik w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu.

W związku z powyższym, skoro prokonstytucyjna wykładnia art. 9 ust. 1 u.s.r. musiałaby polegać – tak jak w wymienionych wcześniej wyrokach wojewódzkich sądów administracyjnych – na odmowie stosowania tego przepisu w określonym zakresie, należy uznać, że pytanie prawne spełnia przesłankę funkcjonalną. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny, **„w obowiązującym stanie konstytucyjnym bezpodstawne jest stanowisko dopuszczające odmowę zastosowania przez sąd orzekający normy ustawowej ze względu na jej sprzeczność z normą konstytucyjną (...) i orzeczenie bezpośrednio na podstawie regulacji konstytucyjnej [podkr. wł.]. Stanowisko takie nie znajduje uzasadnienia w wyrażonej w konstytucji zasadzie bezpośredniego stosowania jej przepisów (art. 8 ust. 2), ani w przepisie przewidującym podległość sędziego w sprawowaniu urzędu tylko konstytucji i ustawom (art. 178 ust. 1 konstytucji). (...) Należy więc przyjąć, że właściwą drogą do rozstrzygnięcia wątpliwości co do zgodności z ogólną normą konstytucyjną szczegółowej regulacji ustawowej mającej zastosowanie w sprawie jest przedstawienie pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu [podkr. wł.]”** (wydany w pełnym składzie

Trybunału Konstytucyjnego wyrok z dnia 4 października 2000 r., sygn. P. 8/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 189).

Spośród wątpliwości przedstawionych w pytaniu prawnym Sądu należy w pierwszej kolejności odnieść się do zarzutu naruszenia przez kwestionowaną regulację podmiotowego prawa do ponownego rozstrzygnięcia sprawy na podstawie stanu prawnego ukształtowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, przewidzianego w art. 190 ust. 4 Konstytucji.

Zgodnie z tym przepisem Konstytucji, „[o]rzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania”.

W orzecznictwie konstytucyjnym wskazuje się, że wznowienie postępowania przewidziane w art. 190 ust. 4 Konstytucji jest szczególną instytucją, określaną pojęciem uzdrowienia (sanacji) postępowania (sądowego, administracyjnego) opartego na niekonstytucyjnym akcie normatywnym, która stwarza możliwość ponownego rozpatrzenia danej sprawy na podstawie zmienionego stanu prawnego, ukształtowanego w następstwie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (*vide* – wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2003 r., sygn. SK 10/02, OTK ZU nr 5/A/2003, poz. 41 i 24 listopada 2009 r., sygn. SK 36/07, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 151; *vide* również – powołane tam orzecznictwo). Trybunał Konstytucyjny konsekwentnie podkreślał przy tym, że z art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej wynika konstytucyjne prawo podmiotowe „do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym wskutek wejścia w życie orzeczenia Trybunału

Konstytucyjnego” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2006 r., sygn. SK 19/05, OTK ZU nr 10/A/2006, poz. 154 oraz powołane tam orzecznictwo; *vide* też – wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 20 października 2009 r., sygn. SK 6/09, OTK ZU nr 9/A/2009, poz. 137; 24 listopada 2009 r., sygn. SK 36/07, *op. cit.* i 15 lipca 2014 r., sygn. K 23/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 72). Realizacja tego prawa następuje za pomocą regulacji ustawowej, do której odsyła art. 190 ust. 4 Konstytucji (*vide* – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r., sygn. SK 1/04, OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 96). Prawo do wznowienia postępowania opartego na niekonstytucyjnym akcie normatywnym nie ma charakteru absolutnego. Jego granice wyznacza nie tylko przepis je kreujący (art. 190 ust. 4 Konstytucji), ale także inne zasady i wartości rangi konstytucyjnej, w szczególności wskazane w art. 31 ust. 3 Konstytucji (*vide* – wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 28 listopada 2006 r., sygn. SK 19/05, *op. cit.*; 24 listopada 2009 r., sygn. SK 36/07, *op. cit.* oraz 15 lipca 2014 r., sygn. K 23/13, *op. cit.*). Granice swobody ustawodawcy „wyznacza okoliczność, że <wzruszalność> aktów stosowania prawa została przesądzona już na gruncie samej Konstytucji; ustawa zwykła ma określić jedynie <zasady i tryb> wznowiania postępowania. To Konstytucja przesądza o samym fakcie sanacji indywidualnych stosunków prawnych, wyznaczając cel <wznowienia> w trybie procedur ukształtowanych w ustawach” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 października 2009 r., sygn. SK 6/09, *op. cit.*). „Dlatego nie można uznać, że wykonanie przez ustawodawcę zwykłego upoważnienia do ukształtowania zasad i trybu w jakich ma dojść do sanacji konstytucyjności na tle art. 190 ust. 4 może iść tak daleko, aby prowadziło to do stworzenia sytuacji, że w jakichś wypadkach (np. gdy orzeczono niekonstytucyjność przepisów stanowiących prawną podstawę wydania orzeczenia w postaci postanowienia) w ogóle taka sanacja nie nastąpi” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r., sygn. SK 1/04, *op. cit.*).

Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe lub dodatkowe stanowi jedno ze świadczeń przysługujących policjantowi zwalnianemu ze służby (art. 114 ust. 1 pkt 2 u.P.). Wypłata tego świadczenia następuje w trybie czynności materialno-technicznej, tj. poprzez wypłatę ekwiwalentu, natomiast odmowa jego wypłacenia – w drodze decyzji administracyjnej (*vide* – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. K 7/15, *op. cit.*; *vide* również – powołane tam orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego). Dokonanie wypłaty ekwiwalentu pieniężnego w określonej wysokości stanowi zatem „rozstrzygnięcie w innych sprawach”, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji.

W sprawach załatwianych w drodze czynności materialno-technicznej nie stosuje się trybu wznowienia postępowania administracyjnego, który jest właściwy jedynie w sprawach zakończonych wydaniem decyzji administracyjnej (art. 145 i 145a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.). W przypadku ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop środkiem prawnym pozwalającym na ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej na podstawie art. 115a u.P., który w zakresie współczynnika w wymiarze 1/30 części miesięcznego wynagrodzenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu, został uznany za niekonstytucyjny wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. K 7/15, jest wniosek o wyrównanie ekwiwalentu (*vide* m.in. – wyrok NSA z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. I OSK 3155/19, LEX nr 3062198 i wyrok WSA w Łodzi z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. III SA/Łd 153/21, *op. cit.*).

Zaskarżony art. 9 ust. 1 u.s.r. nie dotyczy kwestii procesowych i nie pozbawia ani nie ogranicza przysługujących byłemu policjantowi środków proceduralnych zmierzających do uzyskania nowego rozstrzygnięcia w zakończonej sprawie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop.

Wynikająca z zaskarżonego art. 9 ust. 1 u.s.r. norma, nakazująca stosowanie w sprawach wszczętych w okresie od 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. zasad wynikających z przepisów ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r., czyli art. 115a u.P. w brzmieniu obejmującym współczynnik w wysokości $1/30$ części miesięcznego wynagrodzenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu, uniemożliwia natomiast wydanie w tych sprawach rozstrzygnięcia opartego na stanie prawnym ukształtowanym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r., sygn. K 7/15. Złożenie w okresie od dnia 6 listopada 2018 r. wniosku o wyrównanie ekwiwalentu pieniężnego wypłaconego za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. powoduje zatem wprawdzie wydanie nowego rozstrzygnięcia w sprawie zakończonej w drodze czynności materialno-technicznej, jednak wobec treści normy wynikającej z art. 9 ust. 1 u.s.r., podstawą tego rozstrzygnięcia nie jest zmieniony stan prawny, ukształtowany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. o sygn. K 7/15.

W związku z powyższym należy podzielić pogląd Sądu pytającego, że art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie w sprawach wszczętych w okresie od 6 listopada 2018 r. o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop policjanta zwolnionego ze służby przed dniem 6 listopada 2018 r. zasad wynikających z przepisów ustawy o Policji w brzmieniu obowiązującym przed dniem 6 listopada 2018 r., jest niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wynikający z zaskarżonego art. 9 ust. 1 u.s.r. nakaz stosowania art. 115a u.P. w brzmieniu obejmującym niekonstytucyjny przelicznik w wysokości $1/30$ części miesięcznego wynagrodzenia za 1 dzień niewykorzystanego urlopu całkowicie uniemożliwia bowiem realizację celu konstytucyjnego prawa do wznowienia postępowania, o którym stanowi art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej, w postaci

„uzyskania nowego orzeczenia opartego na stanie prawnym powstałym w następstwie negatywnego wyroku TK” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 lipca 2014 r., sygn. K 23/13, *op. cit.*).

Uznanie niezgodności art. 9 ust. 1 u.s.r., w powyższym zakresie, z art. 190 ust. 4 Konstytucji powoduje, że nie ma już w niniejszej sprawie potrzeby badania zaskarżonego przepisu w aspekcie pozostałych wzorców kontroli, powołanych przez Sąd pytający. Liczba wzorców kontroli, z którymi dana norma jest niezgodna, nie ma bowiem wpływu na zakres wynikających stąd skutków. Orzeczenie o niezgodności danej regulacji choćby z jednym wzorcem kontroli, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, czyni zbędnym orzekanie o zgodności tego samego przedmiotu z pozostałymi wzorcami (*vide m.in.* – wyroki: z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. SK 33/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 124; z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. K 34/15, OTK ZU nr 11/A/2015, poz. 185 oraz z dnia 6 marca 2019 r., sygn. P 20/16, OTK ZU z 2019 r., seria A, poz. 11).

Postępowanie w zakresie kontroli zgodności art. 9 ust. 1 u.s.r. z art. 2, art. 8 ust. 1, art. 32 ust. 1 oraz art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji winno zatem podlegać umorzeniu, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 ustawy otpTK, z uwagi na zbędność wydania orzeczenia.

Z tych wszystkich względów wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hernand
Zastępca Prokuratora Generalnego